

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ УСМИВКА В ПОЛУНОЩ

chitanka.info

Разказът е награден и включен в сборника с произведения от конкурса „Златен Кан 2012“ — „Изборът“.

До полунощ оставах брени часове. Въпреки че имах достатъчно време, предпочетох да тръгна по-рано от къщи: нямах работа у дома, а и видът на празната къща ме потискаше. Излязох на улицата и бавно закрачих по добре познатия ми път.

Навън валеше красив пухкав сняг, който вече беше успял да покрие с няколкосантиметрова пелерина всичко наоколо. Малкото минувачи по улиците ме поглеждаха доста озадачено, а някои и подозрително — самотен мъж с гарвановочерна коса и не по-светъл от нея плащ, който замислен и отнесен върви през странно контрастиращото с белотата си снежно вълшебство... Мда, гледката отстрани вероятно беше необичайна, но на мен не ми пукаше кой знае колко. Така или иначе всичките зяпачи след минута-две нямаше да си спомнят нищо за мен — бях се погрижил за това.

Вятърът се усилваше. Вдигнах качулката, за да предпазя поне малко очите си. За това, че мога да премръзна до кости, не се притеснявах ни най-малко: когато стигнех в „Зелената котка“, щях да се сгрея за брени секунди. А и в крайна сметка за един Черен маг отворотелното време, лошото настроение и провалената любов са най-сладки, както обичаше да казва учителят ми.

О, знам, че ако спра някого от вас на улицата и се представя „Приятно ми е, Тери Сторн, Тъмен маг“, най-вероятно ще ми се изсмеете в очите. Нашето прогнило, отчуждено, невярващо и в себе си американско общество не може да проумее, че в доминираното от компютри трето хилядолетие може да има и място за хора като мен. Именно заради глупавите предразсъдъци професията ми (тоест, това, което ми изкарва хляба) е съвсем различна, а магията ми е само хоби — масълцето върху филийката, така да се каже. Виж, ако ме попитате как се съчетава журналистиката с вълшебствата, доста ще се затрудня да отговоря. Но пък в крайна сметка всичко си има и добра страна... както в случая с изчезналата диамантена огърлица на съпругата на

сенатор Донахю и последвалите мистериозни събития — нали за този материал получих първия си „Пулицър“. Някога ще трябва да опиша и този случай по-подробно, само дето не знам кога ще имам време. Въобще сядам зад компютъра с голяма неохота. Ако не пиша тези историйки обаче, моите приятели ме карат да им ги разказвам, а разказвач от мене, честно казано, не става. В крайна сметка аз съм човек на писането...

Потънал в тези размисли, въобще не усетих как се приближавам до мястото, закъдето се бях запътил. Опомних се едва когато започнаха добре познатите ми усещания: въздухът около мен сякаш се сгъсти и придоби плътност на желе или прекалено сладък сироп, през който трябваше да си пробивам път с усилие. Ако човек не беше посветен в тайната на мястото, въобще нямаше да може да измине тези няколко последни метра — съпротивлението (което той нямаше дори да усети) щеше да го отклони леко встрани към Парк Лейн или някоя от съседните улици. Моят добър приятел Айвън Рийс — също постоянен клиент в „Зелената котка“ и адски добър физик — веднъж се опита да ми обясни нещо за това, но ми надрънка толкова много непонятни за мен термини, че аз, честно казано, нищо не разбрах. Схванах единствено най-баламската метафора, която той употреби накрая, когато видя, че гледам по-тъпо и от хакер, седнал пред афганистански компютър. Та значи според него мястото, където се намираще кръчмата, било нещо от рода на онези камини, които топят повече от една стая, понеже имат не един, а няколко отвора, които преминават през стената. На това място пространството и времето били смачкани в такава здрава каша, че не означавали нищо повече от безсмислен набор от звукове. Ето затова клиентите бяха толкова разнородни — от рицари с тежки двуръчни мечове, целите заковани в желязо, през напълно нормално изглеждащи банкери адвокати и лекари, та чак до странно облечени мъже, жени и други същества, някои може би жители на Земята, а други — на планети или епохи, които само Мракът знаеше със сигурност. Впрочем, въпросът с разбираемостта в кръчмата беше повече от прекрасно уреден — всеки разбираше това, което приказват другите. Всеки от посетителите беше дошъл в онази кръчма, която беше в неговия град, време или планета... само че всички те бяха всъщност една-единствена — прословутата „Зелената котка“. Схванахте ли? Не се притеснявайте, и аз отначало

гледах умно. Учителят ми (с когото между другото се бях запознал не на друго място, а естествено в „Котката“) обичаше да казва: „Не е грях да не разбираш нещо; грях е да се правиш, че разбираш, и да сториш куп глупости заради незнанието си“.

Междувременно, докато се унасях в тези мисли, неусетно бях успял да стигна до тежката врата на „Зелената котка“ — масивен дъб, обкован с железни ленти, който ухаеше така, сякаш вчера е бил отсечен, рендосан и лакиран. Когато я бутнах и прекрачих прага, както винаги усещането за плътен и непроходим въздух изчезна веднага щом вдишах с пълни гърди аромата на атмосферата вътре. Ухаеше на дим от камината, на гъст и ароматен тютюн (пустият му Рей Макгавърн, кога ли беше сварил да попълни запасите си от хобитски пушилист?! В „Зелената котка“ хобити не бяха стъпвали от години... Явно пак е нарушавал забраната да се ходи до Средната земя...), на невероятно умело приготвени ястия, от които дори коремът на току-що обядвал би се развълнувал, на борови иглички от младото коледно дръвче в ъгъла и на какво ли още не. Усмихнах се. Бях във втория си роден дом.

Като разбутах внимателно групата вече основателно подпийнали даранци, които сякаш никога не излизаха оттук, успях с доста усилия да стигна до любимото си място в ъгъла до бар-плота. Пътъом, естествено, се спрях до камината, за да се подмажа на талисмана на заведението — разкошната зелена персийка, лениво изпружила се на затоплените плочи отпред. Старите посетители обичаха да разказват как мацата получила необичайната си окраска и се превърнала в кръстница на кръчмата. Всичко станало преди доста години, много преди да науча за съществуването на това място, когато в една прекрасна вечер подпил хиервардски магьосник вдигнал скандал за някакви надписани (според него) в сметката пет тъмни елфически ейла. На пиан акъл пишман чародеецът заплашил, че ще изрече едно от Забранените Заклинания и дори започнал да го прави, но за щастие объркал местата на пет-шест руни, а плюс това забравил и края. След много писъци, дим и преобърнати маси, когато хиервардецът бил изнесен навън за кратка и поучителна беседа с бодигарда, се установило, че единственият пострадал от екшъна била персийката на Рей Макгавърн. Не един и два пъти странстващи магове, които се отбивали в „Зелената котка“ за чашка-две за из път, предлагали на Рей

да оправят работата, но той с присъщото на всички кръчмари суеверие отказвал. Така писаната запазила свежия си пролетен цвят и до днес.

Когато най-сетне със съжаление се откъснах от мъркащата прелест, седнах на любимия си стол, запалих с огромно наслаждение една от пурите, подредени в дървената кутия на бара като бонус за постоянните клиенти, и се облегнах назад. Рей както винаги беше на висота — без подканяне ми наля пълна чаша от любимото ми питие: водка, прекарана през 47 билки по древна джуджешка рецепта. Кимнах му за здрасти, а той ми отвърна с дружелюбно ръмжене, придружено от огромно кълбо ароматен дим. Дявол да го вземе — начинът, по който успяваше да задържа колосалната си, натъпкана до пръсване лула постоянно в зъбите си, оставаше и досега мистерия за мен. Силно подозирах, че въпреки уверенията му колко много мрази магията, и тук не минава без някой трик на нашего брата...

Все пак май щеше да се окаже, че бях подранил. Нямах никой от моята компания. Не се притеснявах обаче, че ще остана сам: докато пристигнеха приятелите ми, все един или няколко души щяха да ме запrikaзват. Сигурен бях в това. Хора като мен, с черен плащ и сребърен пръстен с изрязана от цял аметист пентаграма — отличителните знаци на Черните Магове — привличат любопитните като с магнит. Злите езици дори разправяха, че всички комплексари ставали Тъмни заради неминуемия интерес на противоположните полове, който следваше след получаването на пръстена. Глупости на търкалета, разбира се... но пък бих си изкривил душата, ако кажех, че често оставах без компания.

Тази вечер явно по нищо нямаше да се различава от останалите. Не бях успял още да почувствам като хората първата глътка от великолепното джуджешко питие, когато до мен безцеремонно седна, без въобще да си губи времето с въпроси от рода на „Свободно ли е?“ и т.н., млада девойка на възраст, неудобна за споменаване, с гарвановочерна коса — досущ като моята, пристегната с полирана до блясък диадема от малахит. Очевидно имаше във вените си кръв на дриада, но именно тази черна като нощта коса в първия момент ме обърка — нали, както всички знаят, дриадите по принцип са червенокоси. Докато се наместваше по-удобно на твърде високия по нейните мерки стол, полите на зелената ѝ туника се разтвориха за момент, което ми позволи да видя два предназначени за удоволствия

крака. На бедрото на единия съвсем случайно успях да зърна доста кадърно изработен елфически кинжал, чиято дръжка бе богато украсена с изумруди. Това пък съвсем ме обърка. Полудриада, полуелфийка... За пръв път виждах подобен мелез тук, в „Зелената котка“.

Е, в интерес на истината смесицата между двете толкова различни една от друга раси се бе получила майсторски. Девојката бе в състояние да предизвика инфаркт и у каменна статуя. Всъщност „девојка“ бе очевидно твърде силно казано, като се има предвид неизтощимият сексуален апетит както на дриадите, така и на елфите...

— Макгавърн, тролски задник такъв! — кресна съседката ми, като с тона и думите си незабавно развя ореола на магията, който вече бях започнал да обвивам върху нея, подтикван от мъжкото си его. — Колко века човек трябва да чака в смрадливата ти кръчма, за да получи халба ейл???

Мда, ето още едно доказателство за това, че в кръвта ѝ има елфически примеси. Една истинска дриада не би си поръчала и посмъртно ейл. Вместо това по възможно най-префърцунения начин би си поискала вино или плодов сок. Така или иначе обаче момичето ми харесваше. Поне се отличаваше от лигавите нийоркчанки, които бях свикнал да срещам всеки ден. Хвала на Мрака, че поне в „Зелената котка“ имах възможност да виждам от време на време подобни необработени перли.

Рей очевидно реши, че няма смисъл да изпробва търпението на моята „перла“, и бързо плъзна по тезгяха към нея огромна запотена халба тъмен елфически ейл. Сприхавото съкровище я грабна толкова припряно, сякаш умираше от жажда някъде в дълбоката пустиня на Греддор, и отпи толкова яка глътка, че хората около мен облешиха очи. Аз обаче се бях нагледал до припадък на гледки в стил „Крехко и невинно момиче пие на екс като алорнски докер“ и затова не бях особено впечатлен. Когато красавицата най-накрая отлепи устните си от халбата и я остави пред себе си, вдигнах елегантно чашата си, наклоних я леко към нея и вежливо промълвих:

— Е, наздраве все пак.

За учтивостта си бях награден с доста взривоопасен поглед. Предполагам, че ако не бяха отличителните ми знаци на Черен Маг, вместо „наздраве“ щях да получа няколко инча елфическа стомана

между ребрата си. Все пак благоразумието ѝ надделя. Тя се усмихна (малко пресилено наистина, но все пак усмивка...), вдигна наново халбата си и измърмори някакви формални наздрависи.

— Казвам се Тери. Неангажиран с нищо Черен Маг — продължих да нахалствам аз. Необичайната смесица между дриада и елфийка дразнеше любопитството ми по някакъв странен начин.

Още един диамантено твърд поглед, след което последва неохотно признание:

— Раниел. Наемничка.

Едва не се задавих с водката си. Това крехко на пръв поглед създание — наемничка?! При това с някакво си нищо и никакво кинжалче, та макар и елфическа изработка? Нещо не се връзваше...

— Може и да не се преструваш, че ти е приятно да говориш с мен — посъветвах я кротко, като се надявах, че маневрата ми ще успее. — Ако не желаеш, само кажи и няма да ти досаждам повече.

— Няма нищо. — Ледът в очите ѝ постепенно започваше да се топи. Мислено благодарих на природата, която ме бе надарила с дар-слово и обаяние... макар че определено беше могла да поработи повече върху външния ми вид.

— Не съм те виждал често тук... — продължих да опипвам почвата аз.

— Така си е, и ако зависеше от мен, нямаше да ме видиш изобщо. Но, за съжаление... — Тя не продължи изречението си, а вместо това надигна отново халбата си и отпи. На дъното оставаха не повече от един-два пръста бира.

— Какво толкова не ти харесва на това място и каква е тогава причината да си тук?

Тя се усмихна... този път определено по-естествено.

— Това ми звучи едно към едно като „Какво прави хубаво момиче като теб на гадно място като това?“ ... Ти да не ме сваляш?

Беше мой ред да се засмея.

— Дъртак като мен? Майтапиш се.

— Дано да е така. По принцип избягвам да ходя на кръчми именно заради това — не понасям, когато всички, които не ги мързи или не са достатъчно пияни, да ме свалят. Днес обаче ми се наложи — обърнах внимание на начина, по който подчерта „наложи“ — да дойда до тук... да се крия, за да живея.

Честно казано, в първия миг си помислих дали случайно не съм попрекалил с алкохола — толкова абсурдно ми прозвуча това.

— Май бирата нещо не ти понася — тактично предположих аз. Както и трябваше да се очаква, девойката веднага избухна:

— Майната ти и на теб, и на всички останали малоумници като теб! Ако знаеш колко ми е писнало да се разправям с хора, които нямат достатъчно мозък да накарат дори дракон да лети накриво...

След около десетина минути, когато дори изглеждащото безгранично красноречие на Раниел в областта на псувните започна да се поизчерпва и в изключително колоритните ѝ ругатни се появиха повторения, учтиво я прекъснах:

— Знаем, че това вероятно ще бъде огромно предизвикателство за острия ти като бръснач интелект, но все пак би ли обяснила на един малоумник с прости слова каква е тази смъртоносна заплаха, надвиснала над теб?

Дриадата вероятно се бе уморила да псува, затова този път се задоволи само с убийствен поглед. Само че, както вероятно сте чували, за един Черен Маг този вид погледи бе като топъл пролетен полъх по бузите на влюбена двойка.

— Оказах се забъркана в неща, които са заплаха за всички светове... или поне така ми обясниха — отвърна след малко Раниел, когато се убеди, че опитите ѝ да ме изпепели с поглед са напразни.

— И какви са тези неща, ако не е тайна?

— Ами... — Девойката явно се поколеба дали си струва да споделя всичко това пред омразен представител на човешката раса. В края на краищата реши да говори: — Целият проблем е в способностите ми...

Плъзнах неволен поглед по стройната ѝ фигура. Неприкритото ми възхищение за малко да я накара да избухне отново. Хвала на Мрака, обаче този път се задоволи само с едно убийствено изсъскване през зъби:

— Не тези способности, глупако... макар че не се и съмнявам, че би имал желание да опознаеш точно тях!

Спокойно, Тери, не се заблуждавай... това, което видя в очите ѝ, не беше намек, че би могло и да стане...

— Тогава?

— Става въпрос за способностите ми като магьосница. Както сигурно вече си усетил, Черни Маго, аз съм мелез — рожба на елфически принц и волна дриада. На нас ни е забранено да практикуваме магия... но преди седмица Съветът на Елианор успя да ме залови.

— И какво толкова си се опитвала да правиш? Магия за любов на твоя грозновата приятелка, която не може сама да оплете като хората възлюбения си?

— Де да беше нещо толкова безобидно... — въздъхна тя и за момент по изваяното ѝ лице пробяга мрачна сянка. — Опитах се да върна майка си от Вечния Мрак. Тя... тя умря преди десетина дни... всъщност беше убита... от стрелите на зелуански воители, решили да се поупражняват малко в стрелба по жива мишена.

Усетих как нещо ме смъдна под лъжичката. Зелуанските стрели са доста гадно нещо — не само като изработка, но са и подплатени с някаква магия, която не принадлежеше на нито един от световите, известни в „Зелената котка“. Не че го знаех от личен опит, но ми бяха разказвали доста: улучат ли те дори с една от Прокълнатите Стрели, както ги наричаха, ще се молиш на всички богове до теб да се окаже някой приятел, който да ти отреже главата и по този начин да те избави от мъките.

— За щастие успях да вдигна тялото ѝ, преди Маговете на Зелуан да се доберат до него и да превърнат майка ми в нещо ужасно, неподдаващо се на описание, нито живо, нито мъртво... нещо, което щеше да има толкова общо с майка ми, колкото оглозганият череп има общо с човека, комуто някога е принадлежал... Занесох я у дома — в Синтхар, най-могъщото графство в цял Елианор, където дори зелуанските псета не смеят да стъпят. Нито за миг не можех да знам, че не трябва да се страхувам от тях, а от сънародниците си. Въобще бях забравила, че ми е забранено да практикувам магия, по-силна от елементарните вещерски залъгалки. Не бях в състояние да мисля... единственото нещо, което исках, е да върна майка си. И бях на косъм, по дяволите! Оставаше не повече от минута до последния ритуал... и тогава в дома ми нахлуха друидите на Елианор, които бяха успели да засекаат магията. И тогава... — гласът ѝ секна за секунда — вместо да застава с гордо вдигната глава и да посрещна смъртта редом с безжизненото тяло на майка ми... аз позорно избягах. Сега мога

единствено да чакам и да се надявам, че друидите най-сетне ще се доберат до мен и ще проявят милост... Това обаче ще стане само ако прекъснатата ми в последния момент магия не е предизвикала нещо ужасно.

Това ме заинтригува. Без да иска, девойчето се бе забъркало именно в любимата ми област — некромантията. Това беше, така да се каже, следдипломната ми квалификация.

— И каква точно магия си използвала, колежке? — Постарах се да вложа във въпроса си повечко сарказъм, за да я изкарам поне малко от мрачното блато на депресията. Почти бях уверен, че ще каже или Аархен, или Вал Ториан — най-често използваните от млади и неопитни некроманти магии.

— Ритуалът Ортхаан.

Закашлях се.

— В името на Мрака, Раниел! Откъде си научила това?!

— Четох за него в един от забранените ръкописи в Елианорската библиотека — сведе поглед тя. — Въобще не съм предполагала, че ще ми потрѣбва някога... както не можех и да знам, че прочетеното ще се вреже толкова надълбоко в паметта ми...

Очите ми се разшириха:

— Велики Азраел, искаш да кажеш, че в Елианор има запазено копие от „Некрономикон“ на Абдул ал-Хазред? Ортхаан е описан единствено там!

— Да, май така се казваше.

Почувствах как косата ми настрѣхва от някаква странна смесица от възбуда и ужас. Възбуда, понеже нямаше Черен Маг, който да не знае, че всички 666 преписа на „Некрономикон“ са унищожени по заповед на Конвента на Световите още преди стотина години. И ако наистина в Елианор има запазен оцелял екземпляр, това означаваше, че в най-скоро време щеше да ми се отвори път натам. Просто трябваше да го проуча по-обстойно... или направо да го открадна, понеже това беше огромно изкушение за един Черен Маг. А ужасът идваше от факта, че Ортхаан беше един от най-опасните ритуали за призоваване душите на мъртъвци обратно от Другия Свят. Дори опитните ми колеги, както и аз самият, щяхме доста да се позамислим, преди да пристѣпим към изпълнението му, понеже секунда невнимание можеше да доведе до последствия, които щяха да са повече от ужасни. Мда,

оставаше ми само да се надявам, че девойката не е оплескала някой ред от ритуала...

Внезапно вратата на „Зелената котка“ се отвори с трясък и в кръчмата нахлуха седем мъже, наметнати със зелени плащове. Косите им, които се показваха изпод ниско нахлупените качулки, бяха бели като сняг, а очите им грееха с тъмновиолетов оттенък. Друидите на Елианор... освен това и в пълен комплект — всичките седем, сякаш гонеха някой свръхмогъщ магьосник... Хм. Не се знаеше дали ще успее да им противостоя, ако се стигнеше до схватка, макар магическите ми възможности да бяха доста над средните...

Седемте чифта виолетови очи бавно обиколиха кръчмата и се спряха върху моята нова позната. Мен като че ли не ме забелязваха изобщо. Това беше добре, понеже винаги съм обичал да използвам ефекта на изненадата на моя страна. Прикрих с ръка сребърния си пръстен и се опитах да изглеждам по-незабележим.

— Раниел, дъще на Елианор! — проговори най-високият от друидите, който най-вероятно им беше предводител. На пръв поглед изобщо не беше повишил глас, но съм сигурен, че всички в „Зелената котка“ го чува повече от отчетливо, понеже разговорите спряха като прерязани с нож.

— Да, лор-Калед! — изправи се на крака дриадата. Въпреки че се опитваше да изглежда смела, усещах, че под маската на безстрашието си тя всъщност трепери от ужас. Разбих я: сред Черните Магове се носеха хиляди слухове за елианорските друиди и за това, което са способни да направят с тялото и душата на човек, дриада, елф или на когото и да било.

— Раниел, ти си обвинена в използване на Забранена Магия и съгласно член 74 от Кодекса на Световете си призната за виновна. Ела с нас доброволно и Конвентът ще приеме това за смекчаващи вината обстоятелства.

Почувствах как ми олеква. Друидът спомена член 74, което беше значително по-добре от, да кажем, член 81 или 83. Това означаваше, че пишман некромантката не беше успяла да направи кой знае какви по-сериозни поразии. Добре. Значи можеше да се намеся, без да се притеснявам, че може да ми лепнат член 84 — „подпомагане и/или укриване на особено опасен нарушител“ (по чл. 81 или 83)... Насилих се да поизчакам още малко.

Раниел си пое рязко въздух през стиснатите си до болка зъби. Погледнах към нея. Беше пребледняла, зениците на прекрасните ѝ очи се бяха свили като главичка на карфица, а гърдите ѝ се надигаха бурно от тежкото ѝ дишане. Преглътнах. Един Черен Маг по принцип не би трябвало да има проблем с потискането на плътските си желания, но какво изкушение беше това девойче...!

Бутнах назад стола и се изправих, понеже ми писна да се спотайвам. Седемте извърнаха поглед към мен и очите им се разшириха, когато видяха черния плащ и пръстена с пентаграмата. Добре. Никога нямам абсолютно нищо против, когато репутацията ми върви преди мен. Така доста често се спестяват някои досадни главоболия.

— Тери Сторн... — бавно процеди през зъби предводителят на друидите, когото Раниел бе нарекла лор-Калед. — Трябваше да се досетим, че е доста възможно да те открием в дупка като тази. Според легендите имаш невероятния талант да се появяваш именно в смрадливи и безбожни дупки.

— Радвам се, че си запознат така добре с моята скромна личност — безгрижно отвърнах аз, наложил върху лицето си възможно най-нахалната усмивка, която успях да извадя от арсенала с наглостите. — Щом си толкова осведомен, значи знаеш, че вероятността да те оставя да си тръгнеш оттук с тази невинна девойка е толкова голяма, колкото и тази да видиш трол да танцува танго на дневна светлина.

— Тя не е невинна! — кресна друидът.

— Да бе! Единствената ѝ вина е, че се е опитала да съживи надупчената си от зелуански изверги майка, вместо да се обърне към специалист от моята класа. А ако вие, пишман праведници такива, бяхте се съгласили навремето да помогнете в издигането на магическа стена около Зелуан, навярно въобще нямаше да се стигне дотам...

— Нека не намесваме политиката в иначе твърде приятната ни беседа — ненадейно се обади един от друидите. Единствен той от седмината държеше в ръката си жезъл от тисово дърво. Навярно това бе Координаторът на малкия им отряд — тоест, този, който поемаше жизнената енергия от всичко наоколо и я разпределяше сред останалите друиди, които вече я използваша по предназначение. — Цялата работа е повече от елементарна: момичето ни трябва, Сторн! И ти по-добре не се намесвай в нещо, където определено не си желан. Ти

не си страна по този случай... освен ако не си успял вече да включиш тази полуелфическа, полудриадска измет към богатия списък на сексуалните си завоевания.

Хм... Репутацията ми очевидно бе известна навсякъде. Усетих любопитния поглед на Раниел зад гърба си. Е, винаги е така: първо работата, а после удоволствията...

— Нека се разберем така: вие се разкарвате оттук, без дори да си помисляте да се заяждате с момичето, а аз обещавам да не разказвам на никого как седем здравеняци са тичали, въоръжени до зъби с магия, по дирите на едно крехко създание, което човек може да пречупи с дъха си.

Почувствах как дриадата се размърда и смръщих вежди, за да пресека опита ѝ да се намеси в разговора. Едва ли точно сега бе моментът за ласкаене на наранени самолюбия.

— Тя е носителка на Древните Умения, глупако! — изсъска лор-Калед.

— Хайде бе! Веднъж е прочела случайно „Некрономикон“ и вие веднага я набещдавате за Трети Апокалипсис! Не ме карайте да се смея!

С периферното си зрение забелязах как петимата друиди се отдалечават леко един от друг, а Координаторът им стисва с две ръце жезъла си. Вероятно се готвеха да атакуват в скоро време. С небрежен жест свих юмука на дясната си ръка и го вдигнах над главата си. Аметистовата пентаграма пламна с леденостуден огън.

— Ще си премерим ли силите? — поинтересувах се аз, като с удоволствие забелязах как и седмината замръзнаха по местата си.

— Тери, моля те, не ми потрошавай инвентара отново... — обади се иззад бар-плота Рей Макгавърн. Напълно разбирах притесненията му: предишния път, когато се бях сбил в „Зелената котка“, му се бе наложило да подменя всички чаши. След този бой репутацията ми сред постоянните клиенти значително бе нараснала, а роднините на самозваните магьосници, които ме бяха предизвикали, дълго ме преследваха с искове за кръвнина...

— Това едва ли ще е необходимо — обади се предводителят на друидите. — Избери свят, Черни Маго, и двамата с теб ще си премерим силите. Очи в очи.

— Без странична помощ? — учудих се аз. Почвах да надушвам нещо гнило.

— Без странична помощ, без артефакти, без Забранени Заклинания. Само ти и аз.

В очите му припламна налудничав огън. Това ме накара да се поуспокоя. В крайна сметка наистина всички друиди са откачени на тема „лично превъзходство над другите“. Капани едва ли щеше да има.

— Добре-е-е... — бавно провлачих аз. — Няма проблем. Аз печеля — оставяте момичето на мира. Ти печелиш — правиш с нея каквото поискаш.

Раниел пребледня.

— Спокойно, момичето ми — измърморих само с устни. — Аз съм професионалист.

Чувствах се превъзходно — като осмокласник, който ще се бие пред очите на готината мацка от съседния клас. Глупаво беше, но наистина ми се искаше да се покажа в най-добра светлина.

— Съгласен. Назови свят — кимна лор-Калед.

— Арлиндриен, Гората на Въздишките. Без мръсни номера, без убийства, всичко да е по правилата.

— Естествено, черни Маго. Ние сме хора на честта.

Протегнах се престорено лениво, бръкнах в джоба си и пляснах една банкнота пред Рей Макгавърн.

— Ето ти за водката. Донеси ми и още една за след като се върна. Ще гледам да не се бавя много. — Ухилих се възможно най-мръснишки, а очите ми за секунда пламнаха в червено. Евтин номер — преподават го още на начинаещите, но пък какъв ефект има... Друидите като че ли се стъписаха. Та в крайна сметка това бе и целта ми.

— Хайде да се размърдаме, че ми се пие — измърморих аз и побутнах Раниел пред мен. С цялото си тяло усещах погледите на всички посетители в кръчмата. Рей вече пълнеше втората ми чаша. Все пак добре ме познаваше...

Друидите се изнизаха един по един през масивната врата. Двамата с Раниел ги последвахме. Още преди да прекрача прага, извиках в съзнанието си образа на Арлиндриен и се слях с него. Както и очаквах, пренесохме се без никакви проблеми.

Гората на Въздишките шептеше и стенеше. Десетките и стотици дървета, всяко от които бе по-старо от света и същевременно по-младо от току-що родена пеперуда, полюшваха зелено-кафявите си снаги във всички посоки, сякаш танцуваха валс с невидим за обикновеното око партньор в балната зала на някакъв гигантски дворец. Освен тихото шумолене на листата и шепнещото тайнство около нас в гората не се чуваше никакъв звук. Вдишах с пълно гърло.

Едва не се закашлях — толкова бях отвикнал от чистия въздух и се бях сраснал с отровните миазми на големия град...

Междувременно друидите бяха успели да се подредят в полукръг, в центъра на който стоеше водачът им. Побутнах девойката назад, намигнах ѝ и прошепнах:

— Свободна ли си тази вечер?

Дебелашка шега, но свърши чудесна работа. Поне спря да трепери и бузите ѝ полека-лека възвърнаха цвета си. Ухилих се. Тя ми намигна и само с устни ми подхвърли: „Късмет!“.

Пристъпих напред.

— Да започваме.

Друидът вдигна и двете си ръце нагоре — така, че дланите им да сочат една към друга. Координаторът заби жезъла си в земята и го стисна здраво, готов да прелее силата и енергията на останалите петима и на всичко наоколо на своя събрат. Аз по принцип съм любител на театралните жестове, но този път реших да мина без излишна показност. Затова само прошепнах формулата за активация на пентаграмата, вградена в пръстена ми. Тя тутакси отвърна с ледено припламване. По околните дървета затанцува виолетов пламък.

Изведнъж, без никакво предупреждение, към мен се стрелна поток от изумруденозелена мощ. Успях да остана незасегнат, естествено — нали в крайна сметка Мракът поглъща всичко... е, почти де. Въпреки това ме изненада яростта, с която лор-Калед нанесе удара си. Това бе нещо ново: обикновено друидите не се поддаваха толкова лесно на емоциите си и се биеха хладнокръвно. По всичко личеше, че този обаче бе твърдо решен да ме надвие на всяка цена. Не знаех каква е причината, но така или иначе бях сигурен, че ще успея да се справя с него. Друидите бяха толкова лесно предсказуеми...

Така и стана. След първоначалното си недоглеждане противникът ми успя да изтъни и фокусира по-прецизно лъча на

силата си, опитвайки се да пониже с него защитната преграда виолетов огън, която бях издигнал пред себе си. Докато се мъчеше да намери пролуката, присвих леко пръстите на дясната си ръка. Два потока Мрак обхванаха насоченото към мен копие от изумруден пламък и бавно, но сигурно започнаха да го огъват към друида. По челото на лор-Калед избиха едри капки пот. С последно отчаяно усилие на волята той се опита да противостои и отвърне на Силата ми, но не успя. От очите му бликнаха кървави сълзи, той изкрещя и рухна безпомощен на земята.

— Смятам, че това е достатъчно, сине на Елианор — ухилих се аз. Пентаграмата върху пръстена ми все още не угасваше — просто застраховка в случай че на останалите шестима им хрумнеше да играят нечестно.

— Така е, Сторн — изхриптя лор-Калед, който отчаяно се опитваше да се изправи, но явно коленете не го слушаха. — Взимай си вещицата и изчезвай по-надалеч.

Омразата, която блестеше в погледа му, не можеше да бъде описана с обикновени човешки думи — тук трябваше елфическо красноречие. Усмивката ми стана още по-лъчезарна.

— Благодаря за позволениято, друже.

Обърнах се, за да видя дали Раниел се радва на простичкия факт, че е отървала кожата... и не я видях. По всяка вероятност се бе върнала в кръчмата още щом друидът се предаде. И толкова. Нямах благодарствени сълзи, целувки, прегръдки, шепнене „Ти си моят герой!“ и други такива. Явно женското непостоянство бе характерно за всички раси...

Пренесох се обратно в „Зелената котка“. Раниел я нямаше и там. Тръшнах се кисел на стола и отпих от чашата си. Когато я оставих на масата, Рей Макгавърн ми подаде малко късче пергамент с размерите на пощенска марка. Върху него с изящен елфически почерк бе написана само една дума: „Благодаря“. И древната руна „Р“... като Раниел.

Усмихнах се и отпих отново. Животът понякога беше толкова забавен... Но сега нямаше смисъл да мисля за жени и прочие дребни житейски удоволствия. Имах работа за вършене: трябваше да реша кога ще си разходя прелестите до Елианор, понеже наличието на непокътнат препис от „Некрономикон“ гъделичкаше любопитството

ми по-силно, отколкото плътското ми желание да опозная смесицата между елфическа и дриадска кръв в хоризонтално положение... А и в края на краищата всяко нещо с времето си, нали така?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.